

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ῥαψῳδία Ζ.

Μεταφρασθεῖσα εἰς δημοτικοὺς στίχους

ὑπὸ

Δ. Βικέλα.

Τῷ Κυρίῳ Ἰωάννῃ Πατρικίῳ, εἰς Λονδῖνον.

Φίλτατε.,

Ἡ μετάφρασις αὕτη τῆς ἑκτῆς ῥαψωδίας τῆς Ὀδυσσεΐας σοὶ ἀνήκει αὐτοδικαίως.

Ἐνδυμεῖσαι ποσάκις ἀναγινώσκοντες ὁμοῦ, ποτέ μεν τὸν ἄδᾶνατον ποιητὴν καὶ ἄλλοτε τὰ δημοτικὰ τραγούδια, εὐρίσκομεν τοσαῦτα σημεῖα ὁμοιότητος, ἀποδεικνύοντα τὴν ταυτότητα τῆς φυλῆς διὰ τὴν ὁποίαν, εἰς ἀπόστασιν τοσούτων αἰώνων, συνετέθησαν ἀμφοτέραι αἱ πηγαὶ αὗται τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως; Ἐνδυμεῖσαι τὰς περὶ ποιήσεως καὶ περὶ γλώσσης συζητήσεις ἡμῶν, τῶν ὁποίων συμπέρασμα ἦτο πάντοτε ἡ κοινὴ πεποίθησις ὅτι, ἡ ἀληθὴς τῆς νέας Ἑλλάδος ποίησις εἶναι ἡ δημοτικὴ, καὶ γλῶσσα τῆς ποιήσεως ἡ ζῶσα καὶ λαλουμένη, ἡ γνησίᾳ Ἑλληνικῇ τοῦ λαοῦ γλῶσσα;

Τῶν ἀναγνώσεων καὶ τῶν συζητήσεων ἐκείνων καρπὸς εἶναι ἡ μετάφρασις αὕτη. Ὅτε ἔμενα μόνος τὰς νύκτας, τὴν Ὀδύσσειαν ἔχων εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὰ κλέφτικα τραγούδια εἰς τὸν νοῦν, ἐμαγευόμην ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ ἐκείνου δημοτικοῦ ποιήματος, καὶ πρὶν ἔτι προφθάσω νὰ ἐξετάσω ἂν εἶχεν ἱερόσυλον τι ἡ ἀπόπειρα τῆς μεταφράσεως, μετεφέροντο εἰς τὸν δημοτικὸν στίχον τοῦ νέου Ἕλληнос τ' ἀδᾶνατα ἔπη, τὰ ὁποῖα οἱ προπάτορες του ἠγάπων.

Ἄν σὺ συγχωρήσῃς τὸ τόλμημα καὶ παραδεχθῇς τὴν ἰδέαν τῆς μεταφράσεως ταύτης, φοβοῦμαι ὅμως ὅτι πολλοὶ θὰ κατηγορήσωσι τὴν βέβηλον χεῖρα, τὴν θελήσασαν νὰ περι-

βάλῃ, ἀντὶ τῆς κλασικῆς χλαμύδος, δημώδη κάπαν εἰς τὸν μέγαν ποιητὴν.

Ἄλλ' ἂν τινες τῶν μὴ γνωριζόντων τὰ πέλγητρα πάντα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως, ἀνέυρωσιν ἀσπενῇ τινὰ ἤχῳ αὐτῶν εἰς τοὺς στίχους μου, ἂν ἄλλοι εὕρωσιν εἰς αὐτοὺς πρόσθετον ἀπόδειξιν τοῦ ἀνέκαθεν δημοτικοῦ χαρακτῆρος τῆς Ὀδυσσεύς, δὲν δ' ἀμετανοήσω, διότι ἐξέφευκα καὶ εἰς ἄλλων ὅμματα τὴν μετάφρασίν μου.

Αὕτη ἐγράφη διὰ σέ, Κερκυραῖε, συμπατριῶτα τῆς Ναυσικάης, ὅστις τοσάκις μετ' ἐνθουσιασμοῦ μέ περιέγραφες καὶ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Φαιακίας, καὶ τὸν λιμένα ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς ἐσώθη, καὶ τὸν βράχον, τὸν ὅποιον ἡ παράδοσις τοῦ λαοῦ παρεδέχθη ὡς τὸ ἀπολιπνόμενον πλοῖον τοῦ πολυπαθοῦς καὶ πολυμηχάνου Ἰθακησίου.

ὁ φίλος σου

Ἐν Λονδίῳ 1868.

Δ. Βικέλας.

Σημείωσις.

Χάριν τῶν λησμονησάντων ἢ τῶν ἀγνοούντων τὴν Ὀδύσειαν, ἵσως δὲν εἶναι περιττόν, πρὸς κατάληψιν τῆς ἐπομένης ἑκτῆς βραψωδίας, νὰ προταχῶσιν ὀλίγαι λέξεις περὶ τῆς πλοκῆς τοῦ ὅλου ποιήματος.

Ἡ Ὀδύσεια εἶναι ἡ ἀφήγησις τῶν συμβάντων τοῦ Ὀδυσσεύως, ἐπιστρέφοντος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν Ἰθάκην.

Αἱ πρῶται τέσσαρες βραψωδαί εἶναι εἶδος προλόγου, κατ' ὃν περιγράφονται ἡ οἰκία τοῦ ἀπόντος βασιλέως τῆς Ἰθάκης, πλήρης τῶν αὐθαδῶν μνηστέρων, οἵτινες κατασπαταλοῦν τὴν περιουσίαν του καὶ ἐποφθαλμιοῦν τὴν σύζυγόν του, — ἡ οἰκογένεια του, διατηροῦσα μὲ στοργὴν τὴν μνήμην τοῦ Ὀδυσσεύως καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ἴδῃ ἐπιστρέφοντα, — ἡ Πηνελόπη, σύζυγος πιστή, — ὁ Τηλέμαχος, υἱὸς ἀφωσιωμένος, — καὶ υπεράνω τούτων πάντων ἡ εὐνοία τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις προστατεύει τὸν Ὀδυσσεῦα καὶ ἀγιάζει τρόπον τινὰ τὴν ὑπόθεσιν.

Εἰς τὴν πέμπτην βραψωδίαν παρίσταται, κατὰ πρῶτον, ὁ ἥρωες τοῦ ποιήματος εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, ἥτις ὑποτασσομένη εἰς τοὺς ὀρισμοὺς τῶν μεγαλειτέρων θεῶν, μετὰ λύπης τὸν ἀφίνει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀγαπητὴν του πατρίδα. Ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν, ὅστις τὸν κατατρέχει διότι ἠσέβησε πρὸς αὐτόν, τὸν βλέπει πλέοντα, καὶ πλήρης ὀργῆς συνάξει τὰς νεφέλας, ταράσσει τὸν πόντον, μέχρις οὗ ὁ δυστυχὴς Ἰθακὴ-

σιος, ναυαγήσας, μόλις σώζεται εἰς νῆσον ἄγνωστον, καὶ ἐκεῖ, γυμνὸς καὶ ἀπηλπισμένος, κοιμᾶται ἐπὶ τῆς παραλίας.

Ἡ νῆσος αὕτη εἶναι ἡ Φαιακία, ἡ Κέρκυρα, ὅπου τὸν περισώζει ἡ Ναυσικαία.

Τὸ ὠραῖον ἐπεισόδιον τῆς Ναυσικαίας πληροῖ τὴν ἐπομένην ἕκτην βραψωδίαν.

Εἰς τὴν 7^{ην} καὶ τὴν 8^{ην} βραψωδίαν ὁ Ὀδυσσεὺς φιλοξενεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀλκινόου, τοῦ πατρὸς τῆς Ναυσικαίας, ὅστις ἐννοεῖ ὅτι φιλοξενεῖ ἐπίσημον ἄνδρα καὶ τὸν ἐρωτᾷ τίς εἶναι. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπαντῶν ὁ Ὀδυσσεὺς διηγεῖται τὰ συμβάντα του, ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα, ἕως οὗ διεσώθη εἰς τὴν Φαιακίαν· ἡ δὲ διήγησις του αὕτη πληροῖ τὰς ἐπομένας τέσσαρας βραψωδίας, μέχρι τῆς δωδεκάτης.

Τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ ποιήματος, αἱ τελευταῖαι δώδεκα βραψωδαί, εἶναι ἡ περιγραφή τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην ἀπὸ τῆς Φαιακίας, ἡ ἀναγνώρισις αὐτοῦ μὲ τὸν Τηλέμαχον, ἡ τιμωρία τῶν μνηστήρων, καὶ ἡ εὐτυχὴς ἀποκατάστασις τοῦ ἥρωος εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὸν θρόνον του.

Ἐκεῖ ἀπεκοιμήθηκε ὁ θεῖος Ὀδυσσεύας,
Κοιμήθηκ' ἀπὸ κούρασι καὶ ὕπνο πλακωμένος·
Καὶ ἡ θεὰ ἵ' Ἀθηναῖα, ἡ γαλανοματοῦσα,
Ἵς τὴν πόλιν ἐξεκίνησε νὰ ἰπάγῃ τῶν Φαιάκων,
· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·
Καὶ πρὸς τὸν πύργον προχωρεῖ, ἐκεῖ ὅπου κοιμᾶται
Ἀγγελοκάμωτο κορμί, οὐράνια παρθένα,
Τοῦ καλοτύχου βασιληᾶ ἡ κόρη Ναυσικάη.
Δυὼ κόραις ὠραιόταταις, χαριτοκαμωμέναις,
Κοντά της ἐπαράστεκαν ἕς ταῖς δυὼ πλευραῖς τῆς θύρας.
Καὶ σὰν ἀνεμοφύσημα ἡ Ἀθηναῖα ἐχύθη
Εἰς τὰ ἑλαφρὰ παπλώματα τῆς κοιμισμένης κόρης,
Κ' ἐπ' αὐτὸ κεφάλι της ἐστάθηκεν ὁλόρθη,
Σὰν νὰ ἦτανε ἡ καρδιακὴ τῆς νέας φιληνάδα,
Ἡ θυγατέρα τοῦ Δυμᾶ, τοῦ θαλασσοκουσμένου.
Καὶ λέγει της ἕς τὸν ὕπνον της ἡ γαλανοματοῦσα·
“Ἵς ἐγέννησεν ἡ μάνα σου νὰ ἦσαι ἀκαμάτρα;
“Σηκώσου, κ' εἶναι ἅπλута τὰ ροῦχα, τὰ προικιά σου·
“Γιατ' ἡ χαρὰ σου ἐσίμωσαν, ποῦ ἄλλα θὰ φορέσης,
“Καὶ ἄλλα ἕς τὸ συμπεθεριὸν θὰ ἔχῃς νὰ δώσης δῶρα,
“Νὰ σὲ ἰπαινέσῃ ἡ γειτονία καμαρωμένη νύφη,
“Καὶ ὁ πατέρας νὰ χαρῇ κ' ἡ ἀκριβὴ σου μάνα.

“Σηκώσου μέ τὸ χάραγμα νὰ πᾶμε ἔς τ’ ἀκρογιαλίν·
 “Θὰ ᾽λῶ κ’ ἐγὼ ἔς τὸν ποταμό ἔς τὴν πλύσιν νὰ βοηθήσω,
 “Γιατὶ παρῶνα γιὰ πολὺ ἀκόμη δὲν δᾶ μείνης·
 “Τὶ νύφη σὲ γυρεύουνε καὶ προξενιές σοῦ στέλνουν.
 “Ἀπὸ τὴν πρώτη λεβεντιὰ ποῦ ἔχ’ ἡ Φαιακία
 “Μέ τῇ γενηῇ σου ταιριαστή, ἀρχόντων θυγατέρα.
 “Πήγαινε ἔς τὸν πατέρα σου καὶ παρακάλεσε τον
 “Πρωῖ πρωῖ ἔς τὴν ἄμαξα νὰ βάλουν τὰ μουλάρια,
 “Νὰ πᾶς τὰ ροῦχα τὰ καλὰ καὶ τὰ φορέματα σου·
 “Τὶ ἔναι ἀπ’ τὴν χώρα μακριὰ πολὺ τὸ περιγιάλι.”

Λέγει καὶ φεύγ’ ἡ Ἀθηναῖ ἡ γαλανοματοῦσα·
 Καὶ φεύγει γιὰ τὸν Ὀλυμπον, ἐκεῖ ποῦ ἔχουν κτίσει
 Τὴν κατοικιά τους οἱ Θεοί, γερὰ θεμελιωμένη· —
 Οὔτε Βορεῖς τήνε κτυπᾷ, οὔτε βροχὴ τὴν δέρνει,
 Καὶ οὔτε χιόνι πέφτ’ ἐκεῖ, — μόνο τὴν περιζώνει
 Ὁ οὐρανὸς ἀννέφελος, καὶ φῶς, καὶ λάμψις ἄσπρη· —
 Καὶ οἱ Θεοὶ περνοῦν ἐκεῖ ἔς αἰώνιαν εὐτυχία.

Κι’ ὅταν ἐπρόβαλ’ ἡ Αὐγή, σὲ δόξα θρονιασμένη,
 Ἡ Ναυσικάη ἔξυπνησε ἡ λαμπροφορεμένη,
 Κ’ ἐκεῖνα ποῦ εἶδε ἔκίνησε νὰ πῇ ἔς τὰ γονικά της.
 Ἡ μάνα της εἰς τὴν γωνιά καθότουν μέ ταῖς δούλαις,
 Νῆμα ἔπο κόκκινο μαλλί ἔς τὴν ῥόκα της νὰ γνέθῃ
 Τὸν ἀκριβὸ πατέρα της τὸν πρόφῳασε ἔς τὴν θύρα,
 Ποῦ ἔς τὴν βουλὴν οἱ Φαίακες τὸν πρόσμεναν νὰ π’ ῖγῃ.
 Κ’ ἡ Ναυσικάη στάθῃκε σιμά του καὶ τοῦ λέγει:
 “Παππᾶ μου, δίδεις προσταγὴ ἔς τοὺς δούλους νὰ μοῦ ζεψουν

“Τὴν ἄμαξα τὴν ὑψηλὴν, νὰ πάω ’ς τὸ περιγιάλι,
“Τὰ ἄπλυτα φορέματα νὰ πλύνω ’ς τὸ ποτάμι.
“Γιατί σοῦ πρέπει ’ς τὴν βουλήν, ὅπου ’σαι μέσ’ τοὺς πρώτους,
“Νὰ φαίνεσαι μ’ ὀλόπαστρα φορέματα ἵντυμένος.
“Κ’ οἱ πέντε γιοὶ σου οἱ ἀκριβοί, πῶχαις καὶ ζοῦν μαζῇ σου,
“Οἱ τρεῖς ἀκόμ’ ἐλεύθεροι, κ’ οἱ δύο πανδρεμένοι,
“Μοῦ θέλουν ροῦχα νειόπλυτα νὰ ἔχουν κάτ’ ἕνα
“Ὅταν πηγαίνουν ’ς τὸν χορό, — κ’ εἰν’ ἡ δουλειὰ ’δική μου.”
Αὐτὰ τοῦ εἶπε· ἵντραπήκε νὰ πῇ γιὰ ταῖς χαραῖς της·
Πλὴν ὅλα ὁ πατέρας της τὰ ἐννοιῶσε καὶ λέγει:
“Δέν σοῦ φιλαργυρεύομαι παιδί μου τὰ μουλάρια,
“Μηδ’ ἄλλο πράγμα· — ἔλα ’δὼ οἱ δοῦλοι νὰ σ’ τὰ ζέψουν
“Σ τὴν ἄμαξα τὴν ὑψηλὴν, τὴν τεχνοκαμωμένη.”
Δίνει ’ς τοὺς δούλους προσταγή, κι’ ἀμέσως ἐτοιμάζουν
Τὴν ἄμαξα τὴν ὡμορφή καὶ ζεύγουν τὰ μουλάρια,
Ἐνῶ ἡ κόρη τὰ λαμπρὰ φορέματ’ ἐτοιμάζει,
Τὰ φέρνει, καὶ ’ς τὴν ἄμαξα ἐπάνω τὰ φορτώνει.
Κι’ ὅταν ἀνέβηκε κι’ αὐτὴ, ἡ μάνα της τῆς δίνει
Κρασί σὲ τράγινο ἀσκή, προσφάγι σὲ καλάδι,
Καὶ λάδι ὑγρὸ τῆς ἔδωκε σ’ ὀλόχρυσο σταμνάκι
Γιὰ ν’ ἀλειφθῇ ’ς τὸν ποταμὸν μὲ ταῖς συντροφισαῖς της.
Πέρνει τὰ ὀλόλαμπρα λωριά, πέρνει ραβδί ’ς τὸ χέρι,
Δίνει βιτζιά τῶν μουλαριῶν, καὶ τρέχουνε μὲ κρότο,
Καὶ πᾶν μὲ πάτημα γοργό, καὶ φέρνουνε τὰ ροῦχα,
Κὶ αὐτήν, καὶ τὰ κοράσια της ὅπου τὴν συντροφεύουν. —
Κ’ ἐφθάσανε εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ κρυσταλένιο ῥεῦμα,
Ἐκεῖ ποῦ τρέχει τὸ νερὸ, κατ’ ἀριὸ καὶ ὠραῖο,
Καὶ πῶρχονται καὶ πλένουνε ἡ κόραις τῶν Φαιάκων. —

Ἐλύσαν ἀπ' τὴν ἄμαξα ἥ νέαις τὰ μουλάρια,
 Καὶ 'ς τ' ἀφρισμένου ποταμοῦ τὰ ἔδιωξαν τὰ πλάγια,
 Ἐλεύθερα νὰ βόσκουνε τὸ πράσινο χορτάρι.
 Κατόπιν ἐσηκώσανε ὅλαις μαζῇ 'ς τὰ χέρια
 Τὰ ροῦχ' ἀπὸ τὴν ἄμαξα, καὶ τὰ βουτοῦν 'ς τὸ ρεῦμα,
 Καὶ τὰ πατοῦνε 'ς ταῖς λακκιαῖς, μὲ γέλοια, μὲ παιγνίδια.
 Κι' ἀφοῦ τὰ καθάρισαν 'ς τὸ δροσερὸ ποτάμι,
 Ἀράδ' ἀράδα τ' ἀπλώσαν εἰς τοῦ γιαλοῦ τὴν ἄκρη,
 Ἐκεῖ ποῦ σπρώχνει 'ς τὴν ξηρὰ τὸ κύμα τὰ λιθάρια.
 Καὶ τὰ κοράσια λούσθηκαν κι' ἀλείφθησαν μὲ λάδι,
 Κ' ἐκάθισαν νὰ φαῖν ψωμί 'ς τοῦ ποταμοῦ τὸ πλάγι,
 Ἐνῶ τὰ ροῦχα στεγνωναν 'ς τοῦ ἥλιου τὴν λαμπράδα.
 Καὶ ὅταν ἔφαγαν ψωμί, ἐλύσαν τὰ μαλλιά τους,
 Καὶ μὲ τὴν σφαῖρα παίζανε κ' ἐτρέχανε ἡ δούλαις,
 Ἐνῶ ταῖς ἐτραγούδαεν ἡ ἀσπρολαίμα κόρη.

Ἔτσ' ἡ θεὰ ἡ Ἀρτεμις ποῦ ἀγαπᾷ τὰ τόξα,
 Ὅταν τοὺς κάπρους κυνηγᾷ, ἢ τὰ γοργὰ ἐλάφια,
 Σ τοῦ Ταῦγέτου ταῖς κορφαῖς, 'ς ταῖς βάχαις τοῦ Ἐρυμάνθου,
 Κ' ἡ Νύμφαις τὴν ἀκολουθοῦν, τοῦ Δία θυγατέρας, —
 Τρέχουν καὶ παίζουν, — κ' ἡ Λητώ(α) θωρεῖ κι' ἀναγαλλιάζει,
 Τὶ ἔχ' ἀπ' ὅλαις πιὸ ὑψηλὰ ἐκείνη τὸ κεφάλι,
 Κι' ἀπ' ὅλαις ξεχωρίζεται, ἂν κι' ὅλαις εἶν' ὠραίαις.
 Ἔτσ' ἀπ' ταῖς δούλαις τῆς κι' αὐτή, — ἀφίλητη παρθένα!

Καὶ ὅταν ἦλθε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ γυρίσουν ἴσω,
 Διπλόνουν τὰ φορέματα καὶ ζεύγουν τὰ μουλάρια.

(α) Λητώ, μήτηρ τῆς Ἀρτέμιδος.

Τότ' ἡ Ψεά ἡ γαλανὴ βουλιέται νὰ ξυπνήσῃ
Τὸν Ὀδυσσέα, γιὰ νὰ ἴδῃ τὴν ὠμορφὴν τὴν κόρη,
Ποῦ δ' ἔχῃ ὁδηγήτρια ἔς τὴν πόλιν τῶν Φαιάκων. —
Τὴν σφαῖρα σὲ μιὰ δοῦλα τῆς ῥίχν' ἡ βασιλοπούλα:
Τὴν δοῦλα δὲν ἐπίτυχε καὶ πέφτει ἔς τὸ ποτάμι,
Κι' ὅλα μαζὶ ψηλὴ φωνὴ ἐσύραν τὰ κοράσια.
Ὁ Ψόρυβος ἐξύπνησε τὸν δόλιον Ὀδυσσέα
Κ' ἐκάθισε, καὶ ἄκουε, κ' ἐλόγιαζε ἔς τὸν νοῦ του:
“ Ἀλλοίμονον! ποῦ βρίσκομαι; σὲ τί ἀνδρώπων μέρη;
“ Μὴν εἶναι ἄγριοι, σκληροί, χωρὶς δικαιοσύνη;
“ Ἡ δίκαιοι, φιλόξενοι, καὶ τὸν Ψεὸν φοβοῦνται;
“ Ὡσὰν ν' ἀντήχησε φωνὴ μακριὰ μου γυναικίσια.
“ Μὴ Νύμφαις εἶναι, τὰ ὕψηλά π' ὀρίζουν κορφοβούνια,
“ Καὶ ταῖς πηγαῖς τῶν ποταμῶν, τὰ δροσερὰ λαγκάδια;
“ Ἡ μήπως ζοῦν ἐδῶ Ψνητοὶ κι' ἀνδρώπινα λαλοῦνε;
“ Ἐμπρὸς, ἅς πάγω νὰ τοὺς ἴδω, νὰ μάθω καὶ ποῦ εἶμαι.” —
Εἶπε, κι' ἀνασηκώθηκε ἀνάμεσ' ἀπ' τοὺς δάμνους,
Κ' ἔνα κλωνάρι, φουντωτό, μὲ τὸ βαρὺ τοῦ χέρι
Ἐτσάκισε κ' ἐσκέπασε τ' ὀλόγυμνο κορμί του.
Ὡσὰν βουνίσιος λέοντας ποῦ ἔς τὴν ἐρμιὰ προσμένει,
Καὶ ἀψηφάει καὶ βροχὴν κι' ἀγέρα ποῦ τὸν δέρνουν,
Ἐνῶ ἔς τὰ μέλη τὰ γερά τὴν δύναμί του νοιώθει.
Βγάζουν τὰ μάτια τοῦ φωτιά, καὶ πέφτει ἔς ὅ,τι εὔρει,
Σὲ βώδια, γίδια, πρόβατα, καὶ σὲ γοργὰ ἐλάφια.
Ὅταν ἡ πεῖν' ἀπ' τὰ βουνὰ τὸν σπρώχνῃ νὰ καταίβῃ
Εἰς τῶν ἀνδρώπων τὰ χωριὰ καὶ ἔς τὰ μανδριὰ νὰ πέσῃ.
Ἔτσι κι' αὐτός, ἂν καὶ γυμνός, τὸν ἔσπρωχν' ἡ ἀνάγκη
Νὰ σμίξῃ τὰ χρυσόμαλλα κοράσια, ἔς τ' ἀκρογιάλι. —

Η νηαῖς, ἅμα τὸν ἶδανε γυμνὸν, θαλασσωμένο,
 Τρομάξαντε κ' ἐσκόρπισαν 'ς τοὺς βράχους, δῶν' ἐκαῖδε.
 Ἡ κόρη μόνη ἀπέμεινε τοῦ βασιληᾶ μέ θάρρος,
 Τὶ ἢ Ἀθηναῖα ἀπ' τὰ γόνατα τῆς εὐγάλε τὸν φόβον,
 Κ' ἐστάθηκε. — Κ' ἐλόγιαζεν ὁ δόλιος Ὀδυσσεύας,
 Ἡ νὰ συμῶσ' ἀπὸ κοντὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ,
 Ἡ νὰ τῆς πῇ ἀπὸ μακριὰ μέ λόγια μελωμένα,
 Νὰ δείξῃ ποῦ 'ναι τὸ χωριό, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ξοῦχα.
 Καὶ τοῦ ἐφάνηκε καλὸ κί' ὠφέλιμο πῶς δ' ἔναι
 Ἀπὸ μακριὰ λυπητερὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ,
 Μὴ τύχ' ἡ κόρη κί' ὀργισθῇ τὸ γόν' ἂν τῆς ἀγγίξῃ.
 Καὶ λέγει τῆς ἀπὸ μακριὰ μέ λόγια μελωμένα:
 “Ἐλέησε με, κί' ἂν θεᾶ ἦ κί' ἂν γυναῖκα ᾦσαι.
 “Ἄν κατοικῇς τὸν οὐρανὸν μέ τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους,
 “Ἡ ὠμορφιά, τ' ἀνάστημα, ἡ χάρις σου μοῦ λένε
 “Ὡς εἶσαι ἡ Ἀρτέμιδα, τοῦ Δία θυγατέρα.
 “Κί' ἂν εἶσαι ἄνθρωπος καὶ σὺ καὶ κατοικῇς τὸ χῶμα,
 “Ἄς χαίρετ' ὁ πατέρας σου, κ' ἡ ἀκριβὴ σου μάνα,
 “Κ' οἱ ἀδελφοί σου ἅς χαίρωνται· γιατί' πολὺ ἡ ψυχὴ τους
 “Θ' ἀναγαλλιάζ' ἀπὸ χαρὰ γιὰ σένα, ὅταν βλέπουν
 “Τέτοια ἀντισμένη ὠμορφιά μέσ' τὸν χορὸν νὰ 'μπαίνῃ.
 “Κί' ἀπ' ὅλους περισσότερο ἐκείνον μακαρίζω,
 “Ποῦ φορτωμένη μέ προικιά, καὶ 'ς τὰ χρυσᾶ 'ντυμένη,
 “Γυναῖκα του 'ς τὸ σπίτι του μιὰ 'μέρα δ' ἔσέ πάρῃ.
 “Γιατί' ποτὲ τέτοιον κορμί, ἢ ἄνδρα ἢ γυναῖκα,
 “Δέν ἶδανε τὰ μάτια μου, ποῦ βλέπουν καὶ θαυμάζουν.
 “Μονάχα 'ς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερό, 'ς τὴν Δῆλο,
 “Τὴν φημισμένη φοινικιά σὰν εἶδα, (γιατί' πῆγα

“Κ’ ἐκεῖ, ’ς τὴν Δῆλο, — καὶ λαὸς πολὺς μ’ ἀκολουθοῦσε,

“Εἰς τὸ ταξεῖδι πώμελα τόσα κακὰ νὰ πάθω).
“Σὰν εἶδα ’κεινα τὰ κλαδιὰ ἐδάμβωσ’ ἡ ψυχὴ μου,

“Τί ἄλλο δένδρο σὰν αὐτὸ δὲν βλάστησε τὸ χῶμα.

“Ἔτσι καὶ σένα, σὲ θωρῶ μὲ θαυμασμὸ καὶ σέβας,

“ὦ κόρη, καὶ τὰ γόνατα φοβοῦμαι νὰ σ’ ἀγγίξω.

“Βοήθησέ με· — συμφορὰ μεγάλη μὲ πλακόνει.

“Μὲ παραδέρν’ ἡ θάλασσα εἴκοσι μέραις τώρα

“Ποῦ ἔφυγ’ ἀπ’ τὸ μακρυνὸ νηοὶ τῆς Ὠγυγίας,

“Καὶ μὲ κτυποῦν τὰ κύματα κι’ ἀνέμοι λυσιασμένοι.

“Καὶ τώρα μ’ ἔρριξ’ ὁ θεὸς ’ς αὐτὸ τὸ περιγιάλι

“Νὰ πάθω κι’ ἄλλαις συμφοραῖς· γιατί δὲν παύει ἀκόμη

“Νὰ μὲ παιδεύ’ ἡ τύχη μου καὶ νὰ μὲ κατατρέχη.

“Ἀλλὰ ἐσὺ σπλαγχνίσου με, ποῦ ὕστερ’ ἀπὸ τόσα

“Ποῦ ἔπαθα κ’ ὑπέφερα ἐσένα πρώτη βλέπω,

“Καὶ οὔτε ’ξεύρω ὁ δυστυχὴς ἄλλον ἐδῶ κανένα

“Ἀπ’ τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ζοῦν ’ς αὐτὸν τὸν ξένον τόπον.

“Ποῦ εἶν’ ἡ πόλις δείξε μου, καὶ δόσε μου ἂν ἔχης

“Κανένα ροῦχο, τὸ γυμνὸ κορμί μου νὰ σκεπάσω.

“Κ’ εἰς σὲ νὰ δώσῃ ὁ θεὸς ὅ,τι ποθεῖ ἡ ψυχὴ σου:

“Ἄνδρα, καὶ σπίτι, καὶ παιδιὰ, κι’ ὁμόνοια, κι’ ἀγάπη.

“Τί πράγμα ὠραιότερο δὲν γίνεται ’ς τὸν κόσμον,

“Παρ’ ὅταν στέρξῃ ὁ θεὸς μ’ ὁμόνοια νὰ ζοῦνε

“Δυὼ σώματα καὶ μιὰ ψυχὴ, ὁ ἄνδρας κ’ ἡ γυναῖκα·

“Ποῦ νὰ λυποῦνται οἱ ἐχθροί, νὰ χαίρωνται οἱ φίλοι,

“Κι’ αὐτοὶ νὰ νοιώθουν μὲ χαρὰ τὴν θεῖαν εὐλογίαν.”

Καὶ ἀπεκρίθη πάραυτα ἡ ἀσπρολαίμα κόρη:

“Ξένε, δὲν φαίνεσαι κακός, οὔτ’ ἄνδρας χωρὶς γνῶσι.

,Μόνο τὴν τύχην ὁ Θεὸς μοιράζει 'ς τοὺς ἀνθρώπους,
 “Καὶ 'ς τοὺς καλοὺς καὶ 'ς τοὺς κακοὺς, κατ'έναν ὅπως θέλει.
 “Ὑπόμεινε καὶ σήκωνε ὅ,τι κι' ἂν στέλ' Ἐκείνος!
 “Καὶ τώρα ὅπου ἔφθασες 'ς τὴν γῆ τὴν ἰδική μας,
 “Δὲν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτε, ἢ φόρεμα ἢ ἄλλο
 “Ἀπ' ὅτι μοῦ ἐζήτησες βοήθεια νὰ σοῦ δώσω,
 “Καὶ θὰ σοῦ δείξω ποῦ νὰ πᾶς, καὶ θὰ σοῦ 'πῶ ποῦ εἶσαι:
 “Τὴν πόλιν τούτ' οἱ Φαίακες καὶ τὸ νησί δρίζουν,
 “Κ' ἡ θυγατέρα εἴμ' ἐγὼ τ' ἀνδρείου Ἀλκινόου
 “Ποῦ βασιλεύει 'ς τὸ νησί καὶ κυβερνᾷ τὸν τόπο.”
 Καὶ στρέφει πρὸς ταῖς δούλαις τῆς ποῦ φεύγαν καὶ προστάζει:
 “Σταθῆτε! τί 'τρομάξετε ποῦ ἴδετ' ἓναν ἄνδρα;
 “Γιατί ἐφοβηθήκετε σὰν ν' ἄλλῃ νὰ σᾶς βλάψῃ;
 “Ἡ γῆ τέτοιο ἄνθρωπο σκληρόν οὔτ' ἔχει, οὔτε θά'χη,
 “Ποῦ 'ς τῶν Φαιάκων τὸ νησί τὸν πόλεμον νὰ φέρῃ·
 “Γιατί οἱ ἀθάνατοι θεοὶ πολὺ μᾶς ἀγαποῦνε.
 “Τὶ κατοικοῦμ' ἐμεῖς ἐδῶ, μακριά, 'ς τῆς γῆς τὴν ἄκρη,
 “'Σ τὴν κυματοῦσα θάλασσα, κι' οὐδέ μᾶς σμίγουν ἄλλοι.
 “Καὶ ἂν κανένα δυστυχῇ μᾶς ρίξ' ἐδῶ τὸ κύμα,
 “Ἐκείνον τὸν φιλεύουμε καὶ τὸν φιλοξενοῦμε,
 “Γιατί τοὺς ξένους καὶ πτωχοὺς ὁ Δίας προστατεύει,
 “Καὶ καρδιακὰ τοὺς δίνουμε τὸ 'λίγο ποῦ μποροῦμε.
 “Ἐλᾶτε δούλαις, δόσετε νὰ πιῇ νὰ φάγῃ ὁ ξένος,
 “Καὶ δείξετε του νὰ λουσθῇ 'ς τοῦ ποταμοῦ τ' ἀπόσκια.” —

Κ' ἡ δούλαις ἐσταμάτησαν κ' ἐσπρώχναν μιὰ τὴν ἄλλη,
 Κ' εἰς τὰ σκεπὰ ὠδήγησαν τὸν ξένον, κατ'ὡς εἶπε
 Τοῦ πλατυκάρδου βασιλῆα ἡ κόρη Ναυσικάη.

Φορέματα δλόπαστρα έβάλανε κοντά του,
Καί λάδι τοῦ έδώκανε 'ς δλόχρυσο σταμνάκι
Γιά νά λουσῶῃ καί ν' αλείφῶῃ 'ς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῦμα.
Κι' ὁ 'Οδυσσέας στάθῃκε, καί λέγει 'ς τὰ κοράσια:
“Κοράσια 'λίγο μακριά πηγαίνετε, νά πλύνω
“Τὸ ἄλας ἀπ' τοὺς ὤμους μου καί ν' αλείφῶ με λάδι,
“Ὅπου ἀλοιφή τὸ σῶμα μου πολὺν καιρὸν δέν εἶδε. —
“Τί νά λουσῶ 'ς τὸν ποταμὸν δέν ἤμπορῶ 'μπροστά σας·
“Τό 'χω 'ντροπή νά γυμνωῶ 'ς τῶν κορασιῶν τὰ μάτια.”

Ταῖς εἶπε, κι' αὐταῖς ἔφυγαν, 'ς τὴν κόρην νά τὰ 'ποῦνε.
Κι' ὁ 'Οδυσσέας ἔλουσε 'ς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῦμα
Τὴν ἄρμη 'πὸ τὴν βράχη του κι' ἀπ' τοὺς πλατιοὺς του ὤμους,
Κι' ἀπ' τὸ κεφάλι 'ξέπλυνε τῆς θάλασσας τὸ ἄλας.
Κι' ἀφοῦ ἐλούσθῃκε καλὰ κι' αλείφθῃκε με λάδι,
'Ενδύθῃ τὰ φορέματα ποῦ τῶδωκεν ἡ κόρη.
Κι' ἡ 'Αθηνᾶ, ἡ γαλανὴ τοῦ Δία θυγατέρα,
Τὸν ἔκαμε νά φαίνεται ὠραῖος καί μεγάλος,
Με τὰ σγουρά του τὰ μαλλιά, ποῦ 'πέφταν 'ς τὸν λαιμόν του
Καί χάρι 'χύναν περισσὴ 'ς τὴν κεφαλὴ, 'ς τοὺς ὤμους. —

Κ' ἓνας τεχνίτης ξακουστός ποῦ τῶμαθ'αν νά κάμῃ
'Η 'Αθηνᾶ κι' ὁ "Ηφαιστος χαριτωμένα ἔργα,
Καί νά στολίζῃ τεχνικὰ με μάλαμα τ' ὀσῆμι,
Δέν θὰ μπορούσε ὠμορφιά νά παραστήσῃ τόση.

"Ετσι γεμάτος ὠμορφιά, ἐκάθισε μονάχος
'Σ τὸ περιγιάλι. — κ' ἔβλεπε κ' ἐθαύμαζεν ἡ κόρη,
Καί λέγει 'ς τὰ κοράσια τῆς με ταῖς μακριαῖς πλεξοῦδαις.

“Ἀκούσετε μου νὰ σᾶς πῶ ἀσπρόλαιμα κοράσια.
“Κάτι θὰ ξεύρουν οἱ θεοὶ ’ς τὴν κορυφὴν τ’ Ὀλύμπου
“Κι’ αὐτὸν τὸν ἄνδρα φέρανε τοὺς Φαίακας νὰ σμίξῃ.
“Προτῆτερα μοῦ φάνηκε πῶς ἦταν τιποτένιος,
“Καὶ τώρα ’μοιάζει τοὺς Θεοὺς ποῦ ζοῦνε ’ς τὰ Οὐράνια.
“Μακάρι νὰ μοῦ ἔμελλε νὰ πάρω τέτοιον ἄνδρα!
“Μακάρι νὰ τοῦ ἄρεξε νὰ μείνῃ ’ς τὸ νησί μας! —
“Ἀλλὰ κοράσια δόσετε νὰ πιῇ νὰ φάγῃ ὁ ξένος.” —
Καὶ τὰ κοράσια ἀκούσανε καὶ κάμουν ὅπως λέγει
Καὶ στρώνουνε φαγὴ, πιτό, κοντὰ ’ς τὸν Ὀδυσσεά.
Κ’ ἐκεῖνος ἔτρωγ’ ἔπινε ἀρπακτικὰ ὁ δόλιος,
Ὅπου δὲν ἄγγισε τροφὴ γιὰ ’μέραις καὶ γιὰ νύκταις.

Καὶ τότε ἄλλα ἔβαλε ’ς τὸν νοῦ ἡ Ναυσικάη:
Διπλόνει τὰ φορέματα, ’ς τὴν ἅμαξα τὰ βάζει,
Κι’ ἀφοῦ τᾶ δυνατώνυχια ἐξεύχθησαν μουλάρια
Ἀνέβηκε, κ’ ἐκάθισε καὶ λέγει πρὸς τὸν ξένον:
“ὦ ξένε, ἀκολούθησά με ’ς τὴν πόλιν νὰ σέ πάγω,
“Τ’ ἀνδρειωμένου βασιληᾶ τὸν πύργον νὰ σοῦ δείξω,
“Νὰ ἰδῇς ἐκεῖ τοὺς πρεστοῦς κι’ ἀρχόντους τῶν Φαίακων.
“Ὅμως ἐσύ ’σαι γνωστικός, κι’ ὅτι σοῦ πῶ νὰ κάμῃς:
“Ὅσο πηγαίνομε ’ς ἀγροὺς καὶ ’ς ὀργωμένους κάμπους
“Ν’ ἀκολουθῇς τὴν ἅμαξα μαζὴ μὲ τὰ κοράσια.
“Ἐγὼ ἐμπρὸς νὰ ὀδηγῶ καὶ σεῖς ν’ ἀκολουθῆτε,
“Ὡς ὅτου νὰ σιμώσωμεν ἀπ’ ἐξω ’πὸ τὴν πόλιν.
“Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς: — ὀλόγυρα τείχη ψηλὰ τὴν ζώνουν
“Κι’ ἀπὸ τὴν κάτ’ε της μεριά κ’ ἓνας καλὸς λιμένας.
“Ἐχουν τὸ ἔμβασμα στενὸ καὶ μέσα ἀράδ’ ἀράδα

- “Εἶναι συρμένα ’ς τῇ στεριά ξαρμάτωτα καράβια.
“’Σ τοὺς δύο λιμένας μεταξὺ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος,
“Κ’ ἡ ἀγορὰ μὲ μάρμαρα πελεκητὰ φραγμένη.
“Τῶν караβιῶν ἄρματωσιές ἐκεῖ κατασκευάζουν,
“Καὶ πελεκοῦνε τὰ κουπιὰ, καὶ στρίφουν παλαμάρια.
“Τί γιὰ σπαθιά τοὺς Φαίακας, ἢ τόξα, δὲν τοὺς μέλλει,
“Μόν’ γιὰ κατάρτια, καὶ κουπιὰ, κι’ ὀρθόπρυμνα καράβια.
“Μ’ αὐτὰ τὴν θάλασσα περνοῦν, κι’ αὐτὰ εἶν’ ἡ χαρὰ τους.
“Αὐτοὺς φοβοῦμαι μὴ μὲ ἴδουν καὶ μὲ κατηγορήσουν.
“Φοβοῦμαι τὴν αὐθάδεια καὶ τὴν κακογλωσιὰ τους.
“Μήπως κατόπι μου σὲ ἴδουν καὶ ποῦν ἀναμεσό τους:
“Ποιὸς εἶν’ αὐτὸς π’ ἀκολουθεῖ τὴν Ναυσικάῃ ὁ ξένος,
“Ὁ ὑψηλός, ὁ εὐμορφος; ποιὸς εἶναι; ποῦ τὸν ἦρε;
“Μὴ θὰ τὸν πάρῃ ἄνδρα της; μὴ ἀπὸ ξένον τόπο,
“Μὴ ἀπὸ τόπο μακρυνὸ ἄραξ’ ἐδὼ καράβι,
“Καὶ τὸν ἐπλάνεσ’ ἀπ’ ἐκεῖ μαζῇ της νὰ τὸν πάρῃ;
“Ἡ μὴν ἐπαρκαλῆσε καὶ ἦλθ’ ἀπ’ τὰ οὐράνια
“Κανεῖς θεός, νὰ τὴν χαρῇ ’ς ταῖς μέραις τῆς ζωῆς της;
“Καλήτερα νὰ ἔφευγε κι’ αὐτὴ νὰ εὕρῃ ἄνδρα.
“Μακριὰ νὰ ἔφευγε, — τί ἐμᾶς μᾶς ἐντροπιάζει ὅλους,
“Καὶ ὅλα τ’ ἀρχοντόπουλα ποῦ νύφη τὴν γυρεύουν. —
“Ἔτσι θὰ λένε, κ’ ἐντροπὴ θὰ εἶν’ αὐτὰ γιὰ μένα.
“Κ’ ἐγὼ τὰ ἴδια θὰ ’λεγα, νὰ ἔβλεπ’ ἄλλη νέα,
“Χωρὶς νὰ ἔχουν εἶδησι καὶ μάνα καὶ πατέρας,
“Καὶ πρὶν νὰ βάλῃ στέφανα, νὰ συντυχαίνῃ μ’ ἄνδρας.
“Πλὴν ξένε, ἀκολουθεῖς με καὶ κάμε τί σοῦ λέγω,
“Ἄν θέλῃς ὁ πατέρας μου ’ς τῇ γῇ σου νὰ σὲ στείλῃ.

“Δάσος μὲ λεύκαις ὑψηλαῖς θὰ ἰδῇς ἐκεῖ ποῦ πᾶμε·
“Εἶν’ ἱερὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὡς τὸν ἵσκιον ἀναβρύζει
“Κρύο νερό, — κι’ ὀλόγυρα λαγκάδι ἀνθισμένο.
“Τὸ περιβόλ’ εἶν’ ἀπ’ ἐκεῖ κι’ ὁ κῆπος τ’ Ἀλκινόου
“Τόσο μονάχα ξέμακρα, π’ ἀκοῦς ὅταν φωνάξουν.
“Ἐκεῖ νὰ μείνης ἔς τὴν δροσιὰ καὶ νὰ προσμένῃς τόσο
“Ὡς ποῦ νὰ φθάσωμεν ἐμεῖς ἔς τοῦ βασιλῆα τὸν πύργου.
“Κι’ ὅταν λογιᾶσῃς πῶς ἐμεῖς θὰ εἴμεθα φθασμέναις,
“Κατὰ τὴν πόλιν κίνησε, κ’ ἐρώτα νὰ σοῦ δείξουν
“Τὸν πύργον τοῦ πατέρα μου, τ’ ἀνδρείου Ἀλκινόου·
“Καὶ θὰ τὸν εὕρῃς εὐκόλα· καὶ τὰ μωρὰ τὸν ξεύρουν,
“Τὶ ἄλλον πύργον σὰν αὐτὸν δέν ἔχει μέσ’ τὴν πόλιν.
“Καὶ ὅταν φθάσῃς κ’ εὕρεθῇς μέσ’ τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου,
“Προχώρα δίχως νὰ σταθῇς καὶ πήγαιν’ ὡς ποῦ ναῦρῃς
“Τὴν μάνα μου, ποῦ ἔς τὴν γωνιά, εἰς τὴν φωτιὰν ἀντίκρου,
“Ὡς τὴν βόκα κόκκινο μαλλὶ θὰ κάθεται νὰ γνέθῃ.
“Σὲ στύλο ἑκείνη θ’ ἀκουμβᾷ, — κ’ ἡ δούλαις ἀπὸ πίσω.
“Κ’ ἡ φλόγες ἔς τοῦ πατέρα μου θ’ ἀντανακλοῦν τὸν θρόνον,
“Ποῦ θρονιασμένος σὰν Θεὸς θὰ πίνῃ τὸ κρασί του.
“Ἐκεῖνον ἄφσε· — πήγαινε ἔς τῆς μάνας μου τὰ πόδια,
“Καὶ πέσε τῆς ἔς τὰ γόνατα καὶ παρακάλεσε τὴν
“Νὰ σὲ βοηθήσῃ γιὰ νὰ πᾶς ἔς τὸν μακρυνόν σου τόπον.
“Καὶ ἂν αὐτὴ σὲ σπλαγχνισθῇ, καὶ ἂν σὲ συμπονέσῃ,
“Τότ’ ἐλπίζε νὰ ξαναἰδῇς τοὺς φίλους καὶ ἰδικούς σου,
“Καὶ ἔς τὴν πατρίδα σου νὰ πᾶς, καὶ ἔς τὸ καλὸ σου σπίτι.”

Αὐτὰ ἔπε, καὶ μὲ τὸ ραβδί κτυπάει τὰ μουλάρια,
Κι’ ὀπίσω τοὺς ἀφήσανε τοῦ ποταμοῦ τὰ πλάγια·
Ἐκείνη μέσ’ τὴν ἄμαξα, μὲ τὰ λωριὰ ἔς τὸ χέρι,

Μέ προσοχὴν ὠδήγαε καὶ ἐβάδιζαν τὰ ζῶα,
Γιὰ νὰ προφθάίνουνε πεζοὶ ὁ ξένος καὶ ἡ δοῦλαις.

Κι' ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε, καὶ ἐφθάσανε 'ς τὸ δάσος,

Καὶ 'ς τὴν δροσιὰν ἐκάθισε ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς

Κ' ἐπαρκάλει τὴν Θεὰν ποῦ 'γέννησεν ὁ Δίας:

‘Εισάκουσε μ' ἀδάμαστη τοῦ Δία θυγατέρα!

“Κι' ἂν πρῶτα δὲν εἰσάκουσες τὴν παρακάλεσίν μου,

“Ὅταν μ' ἐπαίδευ' ὁ Θεὸς π' ὀρίζει τὰ πελάγη,

“Τὼρ' ἄκουσε με! Βόηθα με, 'ς τὴν πόλιν τῶν Φαιάκων

“Ν' αὐτῷ, νὰ μ' ἀγαπήσουνε καὶ νὰ μὲ σπλαγχνισθοῦνε.”

Κ' ἡ Ἀθηναῖα εἰσάκουσε τὴν παρακάλεσιν του.

Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐφάνηκε 'ς τὰ μάτια του ἀκόμη,

Τὶ ἐφοβεῖτο τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ της Ποσειδῶνος,

Ποῦ μάνιζε καὶ ἐπαίδευε τὸν δόλιον Ὀδυσσεύα,

Καὶ ὅλον τὸν κατὰτρεχε, πρὶν φθάσῃ 'ς τὸ νησί του. —